

zich niet voor!" Toen keken Walter en Judith elkaar aan met een glimlach, die gelijkelijk verteederde in genegenheid voor Waals, terwijl ze terugdachten aan hun gesprek van de vorige week op hun wandeling.

„Ze zeuren daar altijd over," mopperde Waals: „ik moet een witte jas aantrekken. Hoe kan ik daar nu in werken?"

„Niet doen, laat ze maar praten, hoor!" zei Judith.

Langzamerhand had ze alles gezien, en toen verdween ze, geëscorteerd door Walter, terwijl Waals naar zijn huis terugkeerde.

En daar zat hij alleen in zijn kamer, en trachtte hij bij zichzelf het, in zijn oogen absurde idee te bestrijden, dat Judith in het laboratorium gekomen was, omdat het z i j n werkplaats was!

Op zijn lessenaar stond het leege vaasje, waarin haar rozen gebloeid hadden. Ze waren uitgevallen, maar een takje fijne asparagus was gedroogd overgebleven. Toen de huishoudster het vaasje weer had willen bergen, nadat de rozen op waren, had Waals, van haar afgewend, haastig gezegd: „laat dat maar staan, misschien zet ik er nog wel eens iets in." Naar het leege vaasje met het asparagustakje moest hij vaak kijken. Dat waren de eerste bloemen geweest, die hij ooit van een vrouw had gekregen, van de eerste vrouw, die zijn aandacht had gevangen, omdat ze leek op zijn moeder, omdat ze anders was dan de meisjes, die hij van zijn colleges kende, omdat zij door de warmte, die hij sinds haar terugkeer in haar vaders huis had gevoeld, hem leerde beseffen, wat een vrouw k a n zijn. Voor de liefelijk zorgende, vriendelijke goedheid van haar wezen, viel zijn onhandigheid weg. Hij trof in haar nooit den hoon aan, dien hij met zijn fijngevoeligheid zoo dikwijls in anderen herkend had, hoon om zijn onzeker, vreemd-tegenover-de-wereld-staan. Nooit, ook niet één keer, was er dat ironische spotlicht in haar oogen geweest, zooals hij dat zoo goed kende van anderen, en wat hem schuw en eenzaam maakte. Als iets van zijn naïef inzicht in de dingen van het dagelijksch leven, soms in haar tegenwoordigheid naar buiten kwam, zag hij in haar oogen altijd de toegeeflijke teederheid, die er bij een vrouw ook zijn kan om het stuntelige probeeren van een kind. Zooals hij zich dat herinnerde van zijn moeder, toen hij nog een kleine jongen was. Judith telde die onwetendheid niet, omdat ze wist, dat hij in andere waarden thuis was: zijn werk. Dat besepte hij zoo klaar en diep. Dat maakte hem zoo gelukkig. Tusschen hen was er niets vreemds, geen wrijving. Het was het reiken naar elkaar in wederzijdsch begrip, in een zelfde behoefte naar goedheid.

Peinzend zat Waals daar. En in hem keerden zijn gedachten altijd weer naar dat ééne punt, terwijl een schuwe hoop het in hem begon te winnen op zijn te groote bescheidenheid. Nu ze zelf had gevraagd, het laboratorium te mogen zien. En dan ook: haar jeugddroom had ze gehad. Die bracht haar alleen verdriet. Wat ze nu nog zou verlangen van het